

efter hans Opfattelse, vil man se, at dette fører til megen Skjæbhed og er ganske utilfredsstillende. Der staar ligeledes i § 2, at Defensor kan forlange Vidneforklaringer og andre Bevisligheder tilveiebragte, og der er naturligvis ogsaa ment, at det skal han forlange gennem Dommeren; men det er ogsaa en meget utilfredsstillende Fremgangsmaade. Det er bekendt fra Overretten, og der sker det ikke saa sjelden, at der afgives de saakaldte Reassumtionskjendelser, hvorved Sagen sendes tilbage til Underdommeren med Paalæg om at skaffe de og de Oplysninger til Veie, som Overretten mener, at der tiltrænges, eller ogsaa har Underdommeren mulig faaet Noget frem, som ikke er rigtigt; men da det er den samme Dommer — hvad man har klaget meget over — der skal tilveiebringe disse nye Oplysninger, saa at han egentlig selv skal føre Bevis for, at han ikke har baaret sig rigtig ad tidligere, hvad Ingen efter den menneskelige Natur holder af, saa ere disse Reassumtionsforhør, man paa den Maade faaer bragt til Veie — jeg taler ikke om, naar der bestilles en Sættedommer, hvilket er ganske undtagelsesvis — meget utilfredsstillende; det tror jeg Enhver vil erkende, som har havt Veilighed til at beskæftige sig med den Slags Sager, og det har jeg i den Stilling, jeg nu har beklædt i mangfoldige Aar, havt rig Veilighed til. Men dertil kommer, at efter den Praxis, som synes at høre udviklet sig, kan man risikere, at Dommeren ved en Kjendelse nægter at gjøre det, som Defensor forlanger, altsaa at foranledige Vidneforklaringer optagne og faae Bevisligheder tilveiebragte, idet Dommeren finder, det ikke er nødvendigt. Vi have ganske nye Exempler eller i det Mindste analoge Exempler derpaa. Som bekendt er Reglen den for Høiesteret, at Advokaterne ere pligtige til at sørge for, at Sagen bliver oplyst, og deraf kommer, at Advokaterne have den Myndighed, at de, naar de finde, at Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst, kunne uden Kjendelse fra den Ret, de procedere ved, sende Sagen tilbage til vedkommende Underdommer og forlange, at han skal skaffe de Oplysninger til Veie, som de mene behøves. Men efter hvad der er mig fortalt, og jeg tvivler ikke paa Rigtigheden deraf, — vi have jo den Være at have et Medlem af Høiesteret i vor Forsamling, som vil kunne meddele os noget nærmere derom — hænder det nu og da, at Underdommeren ved en Kjendelse nægter at efterkomme Advokatens Opfordring, og saa staar man der. Noget Eignende ser jeg ikke, at der er nogen Garanti imod her, og det Samme gjælder,

naar der staar i § 2, at Defensor kan begjære tilført Protokolten, hvad han anser for nødvendigt i Sagens og den Sigtedes Interesse. Jeg veed ikke, om han der kan afskæres ved en Kjendelse af Dommeren, som siger: Det behøves Altsammen ikke, og jeg kommer tilbage til, at Forholdet jo egentlig er ordnet saaledes efter dette Lovforslag, at i Virkeligheden komme Dommer og Defensor til at staa som to hinanden modsatte Parter, der strides, hvilket ikke er heldigt for Rettens Væie. Jeg kommer dernæst til at omtale § 5, som gaar ud paa, at ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, og endvidere ved de omkring Kjøbenhavn liggende Retter, nemlig Frederiksberg Birk, Kjøbenhavns Amts Søndre og nordre Birk, samt Amager Birk, skal der af alle Forhørerne, hvor Defensor møder, optages et stenografisk Referat, medens der alle andre Steder ikke skal optages stenografiske Referater undtagen efter særlig Foranledning af Justitsministeriet, naar der andrages derpaa. Dette, at man i disse Jurisdiktioner i og omkring Kjøbenhavn i alle Tilfælde have stenografiske Referater isaadanne Sager, hvor en Defensor møder, og hvor der ogsaa kan være Grund til, at han møder, maa jeg i og for sig principielt anse baade for overflødigt og for uhenfigtsmæssigt. Der er mange Sager, almindelige Tyverijsager og andre, som gaa af sig selv, men hvori der dog kan være nogen Grund for Defensor til at møde, hvor det slet ikke er sagt, at Vedkommende alligevel har gjort sig skyldig paa den Maade, som han bestræbes for, selv om nogen Skyld kan træffe ham. Men af disse lange Forhører at have fuldstændige stenografiske Referater tror jeg vilde være ganske upraktisk og ogsaa ufornuddent. Jeg vil med Hensyn dertil minde om, hvad den norske Juristforening forekriver i den Retning. Den har en Regel i sin § 127, tror jeg, det er, en Regel, som forekommer mig at være langt at foretrække, og som hovedsagelig gaar ud paa, at naar nogen af Parterne betimelig forlanger det og udreder de dermed forbundne Omkostninger, skal Rettens Formand, hvor dertil er Anledning, lade Forklaringerne optage med Hurtigskrift af edsvorne Hurtigskrivere. Der kan altsaa være Sager, hvor der kan være Foranledning til at optage Forklaringerne stenografisk i det Mindste i et vist Omfang; men det forudsætter den norske Lov, at det skal der ogsaa stiges at være Anledning til, og det skal Rettens Formand ogsaa finde, det skal han være enig i, og dernæst, at det maa forlanges betimeligt fra den ene eller anden Parts Side. Iøvrigt er den norske Lov ordnet saaledes, at der staar Dommeren